

RÖVID SOROK.

Mutatvány a szerzőnek *Ádám
bukása* címmel Szegeden megjelent
új verskötetéből.

Csak rövid sorokat írok,
talán szokásból,
nem tudom,
mert hiszen egyetlen sor az, amit mondani akarok,
végtelenül egyetlen és hosszú sor,
mely nem fér a papírra.

Miért is próbálnám?
Miért is folytatnám?
Toll le nem írja
s tán véső kellene,
vagy izzó tű,
hogyan az asztalba égessem
a rohanó betűket,
és csákánnyal, baltával
tépjem a padlóra,
tovább, tovább,
mindig csak ugyanazt,
ugyanazt,
és örvongve, zokogva
uccákon, tereken
perzseljem aszfaltba,
faragjam márványba,
reszeljem drótokba,
hittel és fáradtan,
tovább, tovább,
mindig csak ugyanazt,
az egyetlen sort,
a végtelen sort,
melynek utolsó betűje:
Te vagy!

Tekintsd e rokkant sorokat
szökellő tornyoknak,
melyeken nincsen még kereszt,
vagy piramisoknak tán,
ha csúcsuk beszakad,
vagy vándoroknak, kik az út felén megálltak,
vagy máglyáknak, ha vihar veri őket,
vagy királyoknak tán, kiken nem volt még korona,

ezek csak szegény rövid sorok,
elakadó, gyáva tintaszálak,
melyek úgy kúsznak feléd mindig,
s meghalnak a papír elején,
mint ijedt kicsi hangyák
s meghalnak a papír elején,
érted lobogó szivekkel,
rím nélkül
s Nélküled.

(Szeged.) BERCZELI ANZELM KÁROLY.

KÉT RELIEF.

I.

AZ ÖREG PAPRÓL.

Prédikálj csak, prédikáld örök
nyugalmunk — öreg reverendás!
Szentlélek galambja hűg megöszült
fejed felett áldó lebegéssel,
mint aki Isten kiszolgált
cselédjévé lett vénülni méltó
s majdan jó szivekben alszik.

II.

VIHAR ELŐTT.

Milyen pasztikus táj ez nézd, azokkal
a vékonyka rajzú fákkal amott, amint
ráborul az ég vészes felhőivel
s benne a mi dobogó szívünkkel,
mely a nyugtalan villámlásokkal
összerezdüil s most fedélt keresne,
hogy két meleg test egymáshoz simuljon,
míg ott künn újra kiderül.

(Ujpest.) BERDA JÓZSEF.